

Publicerad 2017-12-21 21:32 av Isabell Klintenberg

Det dom kallar PTSD.

Det bränner fan alltid till.

De bränner liksom till.

Så där obehagligt, rörigt och jävligt märkbart mycket. Speciellt när man vrider och vänder på tanken, då blir det riktigt tydligt. När stormen ger dig en riktig käftsmäll och ber dig äta upp varenda ord du yttrat. När du tagit ett självsäkert steg rakt ut genom dörren och i samma stund trampar ner i ett svart jävla hål.

Det bränner liksom till.

När du påminns om vilken bitter själ du är, som påstår sig ha sett ondskan i vitögat. Men det är väll vardagsmat egentligen. När mardrömmarna tar sig in i ditt drömslott och andas skräck rakt ner i din själ. När du vaknar mitt i natten helt övertygad om att du är kvar på samma plats som för fem år sedan. När du inte reser dig upp ur sängen utan ställer dig upp i krigarposition utan att reflektera över verklighetsgraden på att möta ondskan tre på natten i ditt egna sovrum. Eller de nätter du fryser fast, som om ondskan redan andats in hela ditt väsen.

Det bränner liksom till.

När en doft får dig att återuppleva stunder du fasar för. När det tänder till i dig, fightmode on. När du ser din brors ansikte men din fiendes kropp. När du börjar slåss mot dig själv, för du är övertygad om att någon försöker skada dig.

Det bränner fan alltid till.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Isabell Klintenberg med Poeter.se id #11360 innehar upphovsrätten